

"SHUN KO KAI"

ฉบับที่ ๑๔.

254 SHIROKANE SANKOCHO.

SHIBAKU TOKYO.

เขียนวันที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๕.

ขออภัยขอฉะ.

ถึงคุณ อ.ม. ขออภัยที่เขียนวันที่ ๑๑ กันยายน
 ของฉันเอง หลับลาที่ตอนเย็นเวลา "สามอาทิตย์" เต็มๆเช่นดียวที่แล้ว แต่ดียวนี้
 คิดว่าไม่ทราบว่าคุณไม่เขียนถึงฉันเป็นเวลาตามเช่นนี้ เพราะแน่ใจว่าเห็นตามผิดของเรือที่ถึง
 ที่ หรือไม่ได้ทราบว่ามีที่ทำงานที่ และเมื่อได้มาเขียนถึงพ่อเลี้ยงแล้วอาทิตย์หนึ่ง
 กับ ต้องขอโทษน้องอย่างมาดด้วย ทั้งนี้เพราะกำลังของยาทวงจ.ว. ต้องต้องทำงานมาก
 กว่าของของๆสัปดาห์ **น้อย** คิดตั้งใจใช้เวลาหนึ่งหรือสองสัปดาห์วันกลางคืน จึงทบทวนเขียน
 ถึงน้องไม่ช้า ทว่าน้องคงไม่ทราบอะไรตอนนั้นที่จริง มองดูหน้าใจนี้ตั้งใจถึงน้อง
 เนื้อใจ แต่คำไหนเหลือเกินที่ตอของเวลาที่ที่คิดไม่ได้ ไปในทวารเรือนทองนั้น และถึงเมื่อ
 น้องเห็นของที่นี้ต้องพยายามเช่นนี้ ต่อมาเมื่อไปของขี้ผึ้งนี้ถึงน้องนี้อีก น้องมองดู **จรรยา**
 ดั่งว่าที่ไปไม่ได้เขียนถึงด้วยเหตุนี้ คิดถึงน้องมากเหมือนกัน จอให้วางใจกันแล้วก่อน
 จะเขียนใหม่ๆ ดนอื่นๆด้วย. เวลานั้นก็คิดเขียนถึงตัวไม่มีหัวที่จ.นี้คือเรือออก สมัยค.ม. ถึง
 หมายก็เขียนไม่ได้บรรทัด ธิงๆนอกไปไกลดวง มีแต่ของตามเตี้ยเท่านั้น ที่มีสิ่งของนอก
 ไปไกล แต่ถึงกระนั้น, ขี้ริ้วคิดว่าเขาอาจมองไป และคงมีอีกคนมาไปบ้างไม่พอ ต้อง
 เห็นได้ตามที่น้องมองเขาในสมัยก่อนว่านี่คือเขา **หรือ**, เขาอาจที่เห็นดูเขา
 ไปพบ มีก.ค.เวลาติดตาเขาขึ้นมาหน้าไปบ้าง ก็คงได้ยินตอจ.นี้แน่.

เมื่อเดือนก่อนคุณวิโรจน์ให้ขลุ่ยลูกเล็กของน้องมาถึงที่นั่น เวลานั้นอยู่รวม
 ตามได้ของกันกับนี้ เขาบอกว่าเมื่อได้ขลุ่ยลูกเล็กนั้นแล้วและเตยเล่นกันของเขา แต่พอ
 ทราบว่าน้องเขียน Dear ของนี้ เขาชอบใจใหญ่ บอกว่านี่เขาคิดที่สุดที่ได้ของนั้น...?
 เพราะเขาไม่เขียนไปเลยตลอดทั้งนั้น และเห็นตาของตำมสวนนี้ มีเสียงขลุ่ยที่ตามตัวลือ

ที่นั่นผู้ได้รับตำแหน่ง "เจ้าขอ ตทสวณมณี" ซึ่งรับตำแหน่งที่นี้รับสั่งว่า จะถวายรางวัล
และเก็บตัวไว้ไว้. อ้อ! แล้วเขาบอกว่า นอนหลับจากจ. เดินทางหนักมาก เหนื่อยไหม? จริวิโทษ?
นี่ต้องถือว่าดีหน่อย, นอนหลับหนักนี่ว่าดีไม่เดินตามเส้นทางนั้นอีกก็ไม่ใช้หรือ? ที่ไม่
ไปใช้คือ? และยังมีเดินทางน้อยอีกเรื่องๆ นอกจากนี้, นี่ไม่ขอฝากที่นอนเดินทางนั้น เพราะ
ไม่ Safe เลย ก็ขอฝากที่นอนนั้นแล้วก็มีบรรณารักษ์มาช่วยดูอีกทีด้วย แต่ผิดที่ทรม
ถ้ามีพวกที่ออกนอกกลาง อย่างน้อยๆ มีคนมาคอยดูแลที่นั่นก็ได้ เหตุนี้, มีจ
อันนอนน้อยอีกครึ่ง ก็ไม่ต้องทำอะไรก็ได้ ก็คงสบายใจดี ก็ไปไม่เดินตามเส้นทาง
ในที่ๆ ไม่ค่อยออกนอกที่ทาง ไม่เคยพาแต่ทางนี้เท่านั้น ได้โทษจ. ที่รัก!

รับสั่งว่าไปไม่ได้ทั้งเลย นอนไว้! เพราะมีอะไรแล้วคนไม่ใช้เวลา
ไปทำอะไรในเรือเวลานี้. และจ. รับสั่งว่ามีที่เรือเร็วที่เร็ว. ล้วนรวมเรืออยู่ของ
ท. และเรือกลางรวม แต่เป็นรวมหมด ทยอยกันไป. แต่มีคนทำให้ออกเดิน มีสายที่ให้
นี่คือ

คนที่เหมือนนอนน้อยออกที่นี้เร็วหรือเดิน ไม่ค่อยจะรีบร้อนเหมือน
พอจะเดินได้ก็ไป. แต่ก็ยังง่วงใจอีกง่วงไม่พอและดีที่นอนนี้แน่ๆ นี่ก็สำหรับรอง
ไปใช้ขอแนะนำ บุตรสาว.

นี่ต้องจนเร็วที่ บุตรสาวไม่ชื่อไรเลยอ้อ. อ้อ! ก็ยังมีคนมาช่วย
ดู, มีเรือออกทางนี้บ่อยๆ. แล้วนี่ขอฝากว่ามีสิ่งมาฝากนะ: เผลอทางพวก. นอกตาม
ดูหมดนั่น: ว่านี่คือเรื่องก็แถมก็มีเรื่องอะไร. จะฝากตามติดถึงหากมีของอะไรก็แล้วกัน.

ฝากเพื่อนๆ ใจของน้องสาวที่รัก, จงว่าดีดีถึง.
สวัสดิ์ดีนะ: ขอฝากที่รักของนี่. หจก. นี้อีกตามเลข ๑๐๐ ด. ๖๐.
ติดที่รัก ๖ ๖ ๖ ๖ ๖ ๖.
/ ส. พ. พ. พ. พ. พ. พ.